

τον της, ὅτε ὁ πατήρ μου τὴν συνήντησε τυχαίως.

Ἦτο ἄνθρωπος ὑψίστης κοινωνικῆς τάξεως, ὑπερήφανος ἐπὶ ταύτῃ καὶ γνωστότατος εἰς τὴν σύγχρονόν του κοινωνίαν διὰ τὴν μεγίστην εὐφυΐαν του, τὴν ἀπαράβλητον ἐπιδειξιότητά του καὶ τὴν λεπτὴν καλλιισθησίαν του.

Ἡ ὠραιότης τῆς μητρός μου τὸν ὑπεδούλωσε.

Τὴν ἀπέσυρεν ἐκ τοῦ θιάσου τῶν κωμῶδων καὶ τὴν ἐνέπλησε πάσης πολυτελείας, ὅσῃ δύναται νὰ ἐπιθυμήσῃ γυνὴ ἐντὸς οἴκου ἰδικοῦ της.

Ἄγνοῶ πόσον χρόνον συνέζησαν.

Γνωρίζω μόνον ὅτι ὁ πατήρ μου τὴν εἶχεν ἐγκαταλείψῃ ἀκριβῶς εἰς τὸ σημεῖον τοῦ χρόνου ἐκεῖνο, μέχρι τοῦ ὁποίου φθάσῃ αἱ ἀναμνήσεις μου.

Εἶχεν ἐγείρει τὰς ὑπονοίας του περὶ τῆς πίστεώς της...

Ὑπονοίας σκληρῶς ἀδίκους δι' ἐκείνην, καθὼς μοὶ τὸ ἐβεβαίωσεν ἐπ' αὐτῆς τῆς νεκρικῆς κλίνης της.

Τὴν ἐπίστευσα, διότι ἦτο μήτηρ μου. Ἀλλὰ δὲν πιστεύω ὅτι καὶ ἄλλοι θὰ φανῶσι τόσον εὐπιστοί... Ἐγὼ δὲν δύναμαι ἢ νὰ ἐπαναλάβω τί μοὶ εἶπεν ἡ ἰδίᾳ.

Ὁ πατήρ μου τὴν ἀφῆκεν ἀπολύτως ἄνευ ὀβολοῦ. Οὐδέποτε τὴν ἐπανεῖδε πλέον καὶ ἡρνήθη ὡς καὶ νὰ ἔλθῃ νὰ τὴν ἴδῃ, ὅταν ἐκείνη τὸν παρεκάλεσε, καθ' ἣν στιγμήν ἐπρόκειτο νὰ παραδώσῃ τὴν υἱοτάτην πνοήν της.

Ἡ μήτηρ μου εἶχε προσκολληθῇ πάλιν εἰς τὸν θιάσον τῶν πλανοδίων κωμῶδων, καθ' ἣν ἐποχὴν αἱ ἀναμνήσεις μου ἀρχοῦνται.

Ὁ χρόνος οὗτος δὲν ὑπῆρξεν εὐτυχῆς δι' ἐμέ.

Ἦμην τὸ χαϊδευόμενον παιδίον καὶ τὸ παίγνιον τῶν πτωχῶν κωμῶδων.

Πενταέτις ἤμην ἥδη ὅ,τι καλοῦσιν ἡθοποιὸν καὶ εἶχον ἤδη ἀποκτήσει καὶ φήμην τινὰ εἰς τὰ παραπλήγματα ὅσα ἐπηγνύαμεν κατὰ τὰς πανηγύρεις τῶν χωρίων.

Εἰς τὴν ἡλικίαν ταύτην, κύριε Δεχόλτ, ἔζων ἥδη ὑπὸ δάνειον ὄνομα... τὸ ἑλκυστικώτερον ἐξ ὅσων ἦτο δυνατόν νὰ ἐπινοηθῇ ὅπως ἐμποιῇ τοῦτο ἐντύπωσιν ἐλκυστικὴν ἐκτυπούμενον εἰς τὰ θεατρικὰ προγράμματα.

Ἐνίοτε, κατὰ τὰς κρίσιμους περιόδους τοῦ ἐπαγγέλματός μας, ἠναγκαζόμεθα νὰ ἀγωνιζώμεθα τὸν ἀπελπιν ἀγῶνα τῆς συντηρήσεως σώματος καὶ ψυχῆς.

Τὸ νὰ μάθῃ τις νὰ ᾄδῃ καὶ νὰ χορεύῃ ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ, ἐσῆμαινε συχνάκις τὸ νὰ ἐξακκηθῇ ν' ἀντέχῃ εἰς τὴν πείναν καὶ τὸ ψῆχος. Εἶνε τοῦτο ἡ προκαταρκτικὴ σπουδὴ τῶν ἐκ τῶν τοιούτου εἰδους θεάτρων ἀποζώντων.

Ἐν τούτοις ἔζησα ἕκτοτε ἀρκετὰ, ὅπως κάμω τὴν σύγκρισιν καὶ θεωρῶ ὡς τὴν εὐτυχεστέραν τῆς ζωῆς μου περίοδον ἐκείνην, ἣν διήλθον μετὰ τῶν κωμῶδων.

Ἦμην δεκαέτις ὅταν ἐπέσκυψε κατ' ἐ-

μοῦ ἡ πρώτη σπουδαία συμφορὰ, ἣν δύναμαι νὰ ἐνθυμηθῶ.

Ἡ μήτηρ μου, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας της, ἀπέθανε καταβληθεῖσα καὶ ἐξαντληθεῖσα ἐκ τῶν στερήσεων καὶ πικριῶν.

Ὀλίγον μετὰ ταῦτα ὁ πλανοδὸς θιάσος, στερούμενος δυνάμεων ὅπως συγκρατῆται καὶ μετ' ἐπανειλημμένας ἀτυχίας καὶ οἰκονομικὰς κρίσεις, διελύθη. Εὐρέθη μόνη, ἔρημος καὶ ἐγκαταλειμμένη εἰς τὸν κόσμον, ἄνευ ὀνόματος, ἄνευ ὀβολοῦ, ἔχουσα ὡς μόνην κληρονομίαν — ὁ Θεὸς γνωρίζει ὅτι δύναμαι ἄνευ φόβου νὰ παρεξηγηθῶ ἐπὶ ματαιοφροσύνη ὁμιλοῦσα περὶ αὐτῆς — τὴν καλλονὴν τῆς μητρός μου.

Μόνοι μου φίλοι ἦσαν οἱ λιμοκτονούντες πλανοδῖοι κωμῶδοι.

Δύο ἐξ αὐτῶν, σύζυγος καὶ γυνή, κατάρθωσαν νὰ προσληθῶσιν εἰς ἄλλον τινὰ θιάσον καὶ συμπεριελήφθησαν καὶ ἐγὼ κατὰ τὰς διαπραγματεύσεις.

Ὁ νέος διευθυντὴς ὑφ' ὃν εἰργαζόμεν ἦτο βάνυσός τις μέθυσος.

Ἐσπέραν τινὰ διέπραξα ἀσήμαντόν τι σφάλμα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παραστάσεως, καὶ μ' ἐκτύπησεν ἀγρίως διὰ τὸ πταίσμά μου τοῦτο.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

LOUIS JOURDAN

Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ

Ρωμαϊκὸν διήγημα.

[Συνέχεια]

Ἀναίσθητος εἰς πάντα τὰ θέλητρα ταῦτα, ὁ Ἀριστος εἶχε κεκλεισμένους τοὺς ὀφθαλμούς, ὁσάκις δ' ἤνοιγεν αὐτοὺς ἔβλεπε τὰ ὄργανα τοῦ μαρτυρίου, ὁ δὲ πλοῦτος τῶν ἀπαισιῶν κοσμημάτων οὐδόλως ἡλάττου τὴν φρίκην, ἣν τῷ ἐνέπνεεν ὁ θάνατος.

Ἐπειράθη τὸ τελευταῖον νὰ κάμψῃ τὸν κύριόν του, ἀναμνηστικῶν αὐτῷ τὰς δι' αὐτὸν φροντίδας του καὶ τὴν ἀφοσίωσιν· τῷ ὑπέμνησε δὲ καὶ τὰ ἐγκλήματα, ἅτινα χάριν αὐτοῦ διέπραξε.

«Δὲν ὑπῆρέτησε καὶ ἐλάτρευσε αὐτὸν ὡς θεόν;»

Ὁ Ἡλιογάβαλος οὐδόλως ἐκάμπετο ἐκ τῆς ὀδύνης τοῦ Ἀρίστου.

«Ἐπορεύε λοιπὸν ν' ἀποθάνῃ ἐν ἡλικίᾳ ἢ ζωῇ εἶναι τόσον ἡδεῖα νὰ καταπέσῃ ἐκ τοῦ ὕψους τῶν μεγαλείων· νὰ κατακλιθῇ ἐν τῷ τάφῳ, ἐνῶ αὖριον τὰ πλοῦτη καὶ τὰ θέλητρα τῆς Ὀκταβίας θὰ τῷ ἀνῆκον;»

Καὶ τὰ παράπονα ταῦτα συνδεύοντο ὑπὸ λυγμῶν.

Ὁ αὐτοκράτωρ διέκοψεν ἀνυπομονῶν αὐτόν.

«Ἀφρων, ἀνέκραξεν, εἶσαι ἀνάξιος τῆς ἀγαθότητός μου! πῶς! δὲν σοὶ ἀρέσκει ν' ἀποθάνῃς μεγαλοπρεπῶς ἐν μέσῳ ἑορ-

τῆς καὶ ὑπὸ χειρῶν θεῶν! ἔπρεπε νὰ διατάξω νὰ σὲ φονεύσωσιν εἰς τινὰ εἰρκτήν. Ἀλλ' ὄχι, θέλω νὰ ἦμαι μεγαλόψυχος μέχρι τέλους, ἡ δὲ γενναιότης μου θὰ ὑπερβῇ τὴν ἀγνωμοσύνην σου.»

Εἶτα ἀποτεινόμενος εἰς τοὺς συνδαιτυμόνας εἶπε:

«Σεῖς, πίετε δι' ἐκεῖνον, ὅστις θὰ ἀποθάνῃ.»

Οἱ ὠχροὶ τότε αὐλικοὶ ἔφερον τὰ κύπελλα πλήρη εἰς τὰ χεῖλη καὶ ἐκένωσαν αὐτὰ ἀπνευστί. Τινὲς μάλιστα τούτων ὠνείδιζον τὸν Ἀριστον διὰ τὴν δειλίαν του, ἐξαίροντες τὴν ἐπιείκειαν καὶ τὴν ἀγαθότητα τοῦ αὐτοκράτορος.

Συγχρόνως ἡ ὠραία Εὐμενὶς προσεπάθει νὰ περιβάλῃ τὸν τράχηλον αὐτοῦ διὰ τῶν ἐκ μεταξὺς βρόχων, ἀλλ' ὁ ταλαίπωρος ἔσπαιρε καὶ τοιαύτας ἀφινε κραυγὰς, ὥστε ἤκουον αὐτὸν οἱ εἰς τὰς θύρας φυλάσσοντες φύλακες.

Ἐκείνη δὲν ἀνέμενε τοσαύτην ἀντίστασιν καὶ ὀπισθοδρόμησεν ἔκπληκτος, βλέπουσα θῦμα μὴ εὐκόλως ὑποκύπτειν. Τὸ πρόσωπόν της αἵφνης κατέστη ἐρυθρόν, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἀπήστραψαν καὶ ἀπειλητικὴ ὤρμησε πρὸς τὸν καταδικασθέντα καὶ περιέβαλλεν αὐτὸν διὰ τῶν ὡς ἀθλητοῦ ἰσχυρῶν αὐτῆς βραχιόνων.

Εἰς ἐναντίον τριῶν, ὁ χορευτὴς δὲν ἠδύνατο ἐπὶ πλέον ν' ἀντιστῇ. Ἀλλ' ἡ ἀπελπισία ἠῤῥεξε τὴν ἀντίστασιν αὐτοῦ καὶ τὰ μέλη του σπασμωδικῶς κινούμενα ἔτριζον.

Τέλος, ὁ Ἀριστος ἔπεσε τὸ πρόσωπόν του ἦν ἰόχρουν καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ του συνεσπασμένα· οἱ ἀπλανεῖς ὀφθαλμοὶ του ἐξήρχοντο τῶν κογχῶν αὐτῶν. Τὸ στόμα του ἠνοίγετο ἀπαισιῶς ἀφρίζον. Ὁ βρόχος εἰσεχώρησεν εἰς τὰς σάρκας του καὶ ὁ τράχηλος αὐτοῦ ἐπληρώθη αἵματος. Οἱ δῆμιοι τὸν ἐσφιγγον ἔτι, αἱ δὲ χεῖρες αὐτῶν δὲν ἐπίεζον εἰμὴ ἀπαισιῶν πτώμα.

Ὁ Ἡλιογάβαλος ἐπλησίασε τὸ πτώμα καὶ ἀπέστρεψε μετ' ἀηδίας τὸ πρόσωπον.

«Ἄς τὸν μεταφέρωσιν ἀμέσως, ἀνέκραξεν. Αἱ βάρβαροι μετὰ πολλῆς ἀδεξιότητος ἐξετέλεσαν τὸ ἔργον αὐτῶν! δὲν ἠδύναντο νὰ τὸν φονεύσωσι χωρὶς νὰ τὸν καταστήσωσι τόσῳ δυσειδῇ;»

Ἐνῷ δ' ἐκεῖναι ἀπῆρχοντο τεθορυβημέναι, ὁ αὐτοκράτωρ προσέθηκε:

«Βεβαίως παραιτοῦμαι τῶν βρόχων· τὸ ἐγχειρίδιον σέβεται κάλλιον τὴν φύσιν!»

Εἶτα, ἐξαντληθείσης τῆς πρώτης ταύτης τέρψεως, ἐπλησίασε πρὸς τὴν Φαῦσταν.

Ἄμα ἐπληρώθη εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ, διέταξε νὰ πληρώσωσι τὰ κύπελλα οἴνου καὶ ἐκένωθησαν ταῦτα πάλιν. Οἱ δοῦλοι περιήρχοντο ἐκ νέου τὰς κλῖνας, οἱ δὲ συνδαιτυμόνες ὑπεγειρόμενοι ἀνέκραζον:

«Εὐδαιμονία εἰς τὸν θεόν Ἡλιογάβαλον, τὸν υἱὸν τοῦ ἡλίου, τὸν πατέρα τῆς πατρίδος!»

Ὁ αὐτοκράτωρ ἠγέρθη καὶ πῶν εἶπεν:

«Ὁ Ἥλιος προστατεύει τοὺς φίλους μου! Μὴ λησμονήσητε αὖριον νὰ φέρητε

εἰς τὸ παλάτιον τὰ γαμήλια δῶρα. Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης νυμφεύομαι τὴν Φαύσταν, φρονῶ δὲ ὅτι ὁ σοφὸς Ἀρίκιος δὲν θὰ διστάσῃ νὰ μοὶ παραχωρήσῃ τὴν προίκα μετὰ τῆς συζύγου του. Θὰ τὸν ἀποζημιώσω ἐπιτρέπων αὐτῷ νὰ συγγράψῃ τὴν ἱστορίαν τῶν πράξεων τῆς βασιλείας μου. Ἡ Ὀκταβία ἔσεται ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν μου· ἀνάλαμβάνω νὰ διαχειρισθῶ τὴν περιουσίαν της καὶ νὰ φροντίσω διὰ τὴν νεότητά της. Ἦδη ἀπέλθωμεν ἐντεῦθεν· ὁ ὑμέναιος ἄλλαχού καλεῖ ἡμᾶς!»

Ε'

Ὁ Ἡλιογάβαλος κατῴκει εἰς τὸ παλάτιον, ὅπερ ὠκοδόμησεν ὁ Νέρων πρὸ ἑκατὸν πεντήκοντα ἐτῶν. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἡ χρυσὴ οἰκία δὲν εἶχε πολὺ ἐκπέσει ἐκ τῆς πρώτης αὐτῆς λαμπρότητος. Εἶν' ἀληθὲς ὅτι τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐκεῖνα οἰκοδομήματα δὲν ἐξετείνοντο ὅσον πρότερον, ἢ δ' ἀπειροὶ ἔκτασις τῶν κήπων αὐτῶν εἶχε κατὰ πολὺ ἐλαττωθῇ ἐκ τῆς φιλαργυρίας ἢ τῶν γενναιοδωριῶν τῶν Καισάρων· ἀλλ' ἡ λευκὴ οἰκία τοῦ Παλατίνου ὑψοῦτο ἔτι μετὰ τῶν ἐκτεταμένων αὐτῆς περιστύλων, τῶν μεγαλοπρεπῶν πυλῶν καὶ τῶν προδόμων, περὶ τοὺς ὁποίους ἦσαν ἀπειραι κατοικίαι.

Ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ παλατίου ὑπῆρχον θέρμαι, καὶ βασιλικὴ κατοικία καὶ μικρὸν θέατρον. Ὁ υἱὸς τῆς Σοέμιδος οὐδὲν εἶχε προσθέσει εἰς τὰ οἰκοδομήματα ταῦτα, ἀλλ' εἶχε καλλωπίσει αὐτά. Τὰ ἔπιπλα, τὰ παραπετάσματα καὶ ἐν γένει τὰ ὑφάσματα ἦσαν τόσῳ πολυτίμα, ὥστε ὅπως προμηθευθῇ αὐτὰ, ὁ Ἡλιογάβαλος ἐδάπανησεν ἐν διαστήματι δύο ἐτῶν μέγα μέρος τοῦ δημοσίου πλούτου. Ὁ χρυσός, τὸ ἐλεφαντόδοντον, ὁ ὀρείχαλκος, τὰ σπανιότερα ξύλα ἦσαν ἐν ἀφθονίᾳ διεσπαρμένα, καλύπτοντα τὸ μάρμαρον τοῦ Νέρωνος. Στύλοι ἐξ ἰάσπιδος, ἀχάτου ἢ κυάνου λίθου ὑψοῦντο πέριξ μικρᾶς αὐλῆς ἀγούσης εἰς τὰ αὐτοκρατορικὰ ἐνδικοιτήματα, τῆς ἐστρωμένης διὰ πολυτίμων λίθων, μαργαριτῶν, ἀνθρακίων καὶ τοπαζίων, ὥστε ὁ Ἡλιογάβαλος νὰ δυνηθῇ νὰ θραύσῃ ἐν αὐτοῖς μεγαλοπρεπῶς τὴν κεφαλὴν, ἂν ποτὲ ἤθελε προτιμήσῃ τὸν τοιοῦτον θάνατον.

Ἐξελθοῦσα τοῦ εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Ἡλίου ἀφιερωθέντος ναοῦ ἡ πομπὴ διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ παλατίου, βραδέως βαίνουσα ἐν στοᾷ, ἀφ' ἧς ἐφάνετο ἡ σιωπηλὴ ἀγορὰ, ἡ ἔρημος τῶν Πατρικίων συνοικία καὶ ὑψηλότερον τὸ Καπιτώλιον, μαρμαῖρον ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τῆς σελήνης. Ὑπὸ τὸ φῶς τῆς πανσελήνου ἡ καθεύδουσα Ρώμη ἐφάνετο λουομένη ἐν ρεύματι φωτός, σκιαζομένη κατὰ μέρη ὑπὸ τῆς σκιάς τῶν οἰκοδομῶν καὶ τῶν ναῶν.

Αὐρὰ διέτρεχε τὴν θερμὴν ἀτμοσφαῖραν, ἐλαφρὰ ὡς ἡ πνοὴ παρθένου καὶ θελκτικὴ ὡς φίλημα. Ἦν ὥραία νύξ διὰ τὸν ἔρωτα! Ἐπὶ κεφαλῇ τῆς πομπῆς ἔβαινον αἱ

χορεύτριαι καὶ αἱ πλαγιαυλίστριαι, μεθ' ἧς εἵποντο οἱ συνδαυτινόνες, ἐστεμμένοι διὰ νέων στεφάνων καὶ περιβεβλημένοι συρομένας ἐσθῆτας. Ὅπισθεν αὐτῶν παιδία ἐξεφύλλιζον ρόδα καὶ ἔρριπτον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους στίλβουσιν κόνιν· ἄλλα ἔφερον θυμιατήρια ἀρωμάτων, προηγούμενα τοῦ Ἡλιογαβάλου καὶ τῆς Φαύστας, ἣν ὑπεστήριζον ἡ ἀνεψία καὶ ὁ δοῦλος αὐτῆς.

Ἡ αἶθουσα ἐν ἣ εἰσῆλθον ἦν ὁ θάλαμος τοῦ αὐτοκράτορος. Ἐν αὐτῷ ὁ ὀφθαλμὸς ἐθαμβοῦτο ὑπὸ τῶν ἀγαλμάτων τῶν θεοτήτων καὶ ἐνόμιζε τις ὅτι εὐρίσκεται ἐν τῷ Ὀλύμπῳ. Οἱ τοῖχοι ἐκοσμοῦντο δι' εἰκόνων νεωστὶ ἐκτελεσθεισῶν ὑπὸ τριῶν διασήμεων ζωγράφων τῆς Ἀλεξανδρείας. Ἔβλεπέ τις τὸν Πάνα διώκοντα τὰς νύμφας ὑπὸ τὰ πυκνὰ ἄλση, τὸν κύκνον ἐξερχόμενον τοῦ ὕδατος καὶ ὑψοῦντα τὰς πτέρυγας παρὰ τὴν ἐνοκλαζούσαν Λήδαν, τὸν Δία ἀπάγοντα ἐν ταῖς πτέρυξιν αὐτοῦ τὸν Γανυμήδην καὶ τὴν Ἀφροδίτην λύουσιν τὴν ζώνην καὶ μειδιῶσαν τῷ θεῷ τῶν μαχῶν.

Ἐν τῇ ὀροφῇ εἰκονίζετο ἡ ἀποθέωσις τοῦ Ἡλιογαβάλου. Ὁ Ἀπόλλων, κρατῶν αὐτὸν ἀπὸ τῶν χειρῶν, τὸν παρουσίαζεν εἰς τοὺς ἀθανάτους· ὁ Ἔρως τῷ ἔδιδε τὸ τόξον καὶ τὰ βέλη του, ἡ δὲ θεὰ τῆς νεότητος τῷ προσέφερεν ἀμβροσίαν.

Εἰς τὸ βάθος τοῦ θαλάμου δύο κολοσιαῖται νηρηίδες ἐξ ἀργύρου ἐκράτουν διὰ τῶν χειρῶν κλίνην ἐν σχήματι θαλασσίας κόγχης ἀπαστραπτουσιν ἐκ μαργάρου. Εἰς τοὺς πόδας τῆς κλίνης ἡ Φοῖβη καὶ ἡ Αὔρα, ἐστεμμένα δι' ἁστέρων, ἐκράτουν ἀνημμένην δάδα.

Ἐν τινὶ γωνίᾳ μέγας πίθηκος, προσδεμένος διὰ χρυσῆς ἀλύσσεως, ἐσκίρτα μορφαζών.

Ὁ Ἡλιογάβαλος ἐκαθίσθη ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς θρόνου, πάραυτα δὲ οἱ δοῦλοι καὶ οἱ αὐλικοὶ ἐγονυπέτησαν λατρεύοντες αὐτόν. Ἠγέρθησαν, ἀφ' οὗ τοῖς ἔδωκε τὸ σημεῖον κροτήσας τοὺς δακτύλους. Περιέφερεν εἰτα τὸ βλέμμα εἰς τὰ περὶ αὐτὸν συνσσωρευμένα πλούτη καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐμεδίαζεν ἐξ ἀλαζονείας.

«Ἀγαπητοί μου φίλοι, εἶπε, δὲν εὐρίσκετε τὴν κατοικίαν ἀξίαν τοῦ κατοικοῦντος;»

Πάντες ἀνέκραξαν ὅτι ὁ ναὸς ἦν ἀξίος τοῦ Θεοῦ!

«Ἡ μεγαλοπρέπεια καὶ ἡ πολυτέλεια, ὑπέλαβε σοβαρῶς, ἀρμόζουσι τῷ κυρίῳ τῆς αὐτοκρατορίας.»

Εἶτα ἀποτεινόμενος τῇ Φαύστᾳ:

«Εὐφραίνου, εἶπεν αὐτῇ, διότι θὰ μερισθῇς τὴν ἰσχὺν καὶ τὸν πλοῦτόν μου, οὐδεμία δὲ κεφαλὴ θὰ δυνηθῇ νὰ ὑψωθῇ μᾶλλον ὑπερήφανος τῆς ἰδικῆς σου. Θὰ σοὶ παραχωρήσω τὸ σκήπτρον, ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται νὰ τὸ διατηρήσῃς. Σεῖς, δέσποιναι, προετοιμάσατε τὴν νεόνυμφον!»

Πολλὰ γυναικες ἐπλησίασαν τότε τὴν Φαύσταν, ἐνῷ παιδία περιεκύκλωσαν αὐ-

τὴν ὑψοῦντα τὰς δάδας καὶ ψάλλοντα τὰ προσόντα τοῦ συζύγου καὶ τὰ θέλητρα τῆς συζύγου· ἐπανελάμβανον δ' ἐν χορῷ: ὦ ὑμέναιε, ὑμέναιε.

[Ἔπεται συνέχεια].

TONY.

Προσεχῶς ἀρξόμεθα τῆς δημοσιεύσεως τοῦ δραματικωτάτου μυθιστορήματος:

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

τοῦ γνωστοῦ καὶ διακεκριμένου μυθιστοριογράφου Πέτρου Δελκούρ.

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

εἶνε ἔργον ἐξαίσιον, πλήρες ἐπεισοδίων καὶ μεγίστου ἐνδιαφέροντος, ἐδημοσιεύθη δὲ ἐσχάτως ὡς ἐπιφυλλὶς ἐν ἐγκρίτῳ παρισινῇ ἐφημερίδι.

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

εἶνε μυθιστόρημα κοινωνικόν, συγκινητικώτατον· ἐνδιαφέρει τοὺς πάντας καὶ πρὸ πάντων τὸ ὠραῖον φύλον, πεπεισμεθα δὲ ὅτι ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν εὐαίσθητων ἀναγνώστριων τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» θὰ ρεύσῃ θερμὰ δάκρυα κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς

ΩΡΑΙΑΣ ΜΑΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογισμένης τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' καὶ Δ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' Β' καὶ Γ' ἔτους πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, τοῦ δὲ Δ' καὶ Ε' πρὸς λεπτὰ 10.

ΑΓΓΕΛΛΕΤΑΙ

πᾶν βιβλίον ἀποστελλόμενον πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ δημοσιεύσῃ πλεον ἢ ἅπαξ τὴν ἀγγελίαν τοῦ ἀποστελλομένου βιβλίου, συναποστέλλουσι καὶ 50 λεπτὰ δι' ἕκαστον στίχον καὶ δ' ἐκάστην δημοσίευσιν.

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν ὑπάρχει χειρόγραφος κατάλογος Μυθιστορημάτων, δεδεμένον τῶν πλείστων, τοῦ Δουμᾶ, Μοντεπέν, Ρισβούργ, Βελώ, Τεράιλ, κτλ. Τὰ μυθιστορήματα ταῦτα ἀποτελοῦσιν ἀληθῆ Μυθιστορηματικὴν Βιβλιοθήκην, πωλοῦνται δὲ εἴτε ὅλα ὁμοῦ ἢ καὶ χωριστά. Μεταξὺ τῶν μυθιστορημάτων τούτων ὑπάρχει ὁλόκληρος ἡ σειρὰ τῶν «Δραμάτων τῶν Παρισίων», συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς «Ὁραίας Ἀνθοκόμου», καὶ πλείστα ἄλλα σπάνια καὶ δυσεύρετα μυθιστορήματα.